

Bilag 3.

MOTORUDVALGET FOR INVALIDEREDE

Den 10. marts 1971.

På motorudvalgets vegne vil jeg gerne takke for, at vi har måttet komme tilstede her i dag og overfor det nedsatte folketingsudvalg få lejlighed til at fremsætte nogle betragtninger omkring forslag til den nye lov om registreringsafgift m. v.

Vi har siden vi sidst på året 1970 fik at vide, at man påtænkte at ændre den ældre lovs § 19 til en bemyndigelsesbestemmelse for finansministeren, hvis nærmere regler skulle aftales med socialministeren, meget indgående drøftet ændringsforslaget.

Når jeg siger vi, så omfatter det alle de handicappede, for hvem loven er relevant: vanføre, polioramte, spastikere, sclerose-ramte, gigtpatienter og patienter med hjertesygdomme for blot at nævne nogle af de mest kendte sygdomsgrupper.

Et gennemgående træk i disse drøftelser har været, at man meget beklagede, at en socialt præget lov, som politikere fra alle partier har været enige om, nu ikke mere er lovfæstet, men alene fastsættes i en administrativ bekendtgørelse.

Den frygt, vi nærer overfor ændringen, skyldes blandt andet, at hele administrationen af dette område muligvis skal lægges ud i et kommunalt regie, i amtskommunerne eller primærkommunerne, for hvem hele dette område vil være temmelig ukendt, hvorfor en lovfæstet regel vil være at foretrække i hvert fald en årrække endnu.

Der er sikkert ingen i det høje folketingsudvalg, der er i tvivl om, hvilken betydning

denne lov har haft for os bevægelseshæmmede både i fysisk og psykisk henseende.

Dette at kunne færdes mere uhindret ved hjælp af et motorkøretøj, dette at kunne varetage et arbejde og blive ved med det i en længere årrække end man tidligere kunne forestille sig, kort sagt — dette at kunne deltage i et samfundsliv på nogenlunde lige fod med andre — er af så stor betydning, at man måske vanskelig kan forestille sig det, medmindre man selv er handicappet.

Vi ser derfor meget nødig, at dette gode bliver forringet på den ene eller anden måde, og henstiller, at det i den betænkning udvalget måtte afgive, må blive udtrykkeligt udtalt, at der ikke ved lovændringen er tilsigtet en forringelse af den hidtidige praksis.

Motorudvalget vil imidlertid stadig være af den opfattelse, at lovfæstede regler må være at foretrække fremfor en bekendtgørelse. Vi har også i nogen grad været skuffet over, at der i forslaget til bekendtgørelsen ikke er indført nogle af de ændringer, som vi med en lovændring havde imødeset, og som vi allerede i januar 1969 overfor direktoratet for revalidering og forsorg, nu socialstyrelsen, revalidering og forsorg, nærmere motiverede.

Må jeg endnu en gang takke for, at vi måtte redegøre for vore synspunkter og udtrykke håbet om, at det høje folketingsudvalg vil se med velvilje på det her fremlagte.

Med venlig hilsen

P. u. v.

Ph. Lindegård.